

tænke paa, om den højtærede Minister paa forskellige andre Punkter har taget samme Hensyn og stillet noget op, som han vidste, jeg paa mit Partis Vegne vilde gaa imod, og som han derfor paa Forhaand er villig til at lade falde. Det vilde i høj Grad lette Forhandlingerne paa de senere Stadier, og det aabner mig ret gode Udsigter til, hvad der vil kunne opnaas. Den højtærede Minister vidste meget godt, at jeg ikke er en Ven af at basere en Skat paa saa overordentlig snævert et Grundlag, som den højtærede Minister har gjort det ved sin Indtægtsskat. For det første tager han kun Indtægter, ikke Formuer, saa at Folk, der sidder med en Formue paa 300,000 til 400,000 Kr., kan blive fri, hvis deres Indtægt ikke naar op over 20,000 Kr. Det er sjældent, og det er naturligvis et Eksempel, der er sat paa Spidsen, men sætter vi det noget mindre paa Spidsen og siger 200,000 Kr. til 300,000 Kr., kunde det meget hyppigt være Tilfældet, og derved indskrænker Ministeren Antallet af Skatteyderne overordentligt og undlader at drage adskillige Personer med, som godt er i Stand til at betale denne Skat. Men jeg forstod altsaa Ministeren saadan, at han ikke paa nogen Maade vilde være en Modstander af at gaa ned til en Grænse ved 10,000 Kr. Men naar man uden Betænkelse forøger Ejendomsskylden med 50 pCt., hvor man kommer til at tage fra Folk, som har en Indtægt paa 2,000 Kr. til 3,000 Kr. eller der omkring, i mange Tilfælde maaske ikke en Gang det, kan jeg ikke forstaa den overordentlige Ømhed overfor dem med de 10,000 Kr. til 20,000 Kr. Jeg kan ikke rigtig rime de to Ting sammen: Kan en Boelsmand, en lille Gaardmand, en lille Købmand eller Haandværker, uden at det hemmer ham det allermindste, bære en forøget Skat af sin Indtægt paa 2,000 Kr. eller 3,000 Kr., maa sandelig en Mand med 10—20,000 Kr. meget lettere kunne bære den.

Kombinationen med Formuen, som jeg betragter som overmaade væsentlig for min Tiltræden i det hele, stillede Ministeren sig velvillig til, den vilde han gerne forhandle om. Han mente endog, at man kunde gaa længere ned med Formuebeskatningen end til 50,000 Kr., nemlig til 30,000 Kr., hvilket jeg særdeles godt kan gaa ind paa. Det passer meget godt med hele min Betragtning. Jeg ønsker et saa bredt Grundlag for Beskatning som muligt, naar man blot ikke kommer ned til dem, der ikke uden at savne af, hvad der kan

siges at være Fornødenheder, kan betale Skatten; thi der skal vi selvfølgelig standse. Det Tilsagn, Ministeren gav om at kunne acceptere Formueskatten ved Siden af Indtægtsskatten og gaa ret langt ned med Formuebeskatningen, vil ogsaa faa Betydning ved Behandlingen af hele Skattekomplekset.

Jeg kommer herved til Spørqsmaalet om Ejendomsskylden. Det er ikke nogen personlig Opposition, jeg har rejst. Jeg har rejst den i Henhold til Forhandlingerne i vort Parti og paa mit Partis Vegne. Den højtærede Finansminister undrede sig over, at vi ikke gladelig accepterede hans Skattesystem, altsaa med en udelukkende Indkomstskat med 20,000 Kr.s Grænse og ved Siden deraf en Ejendomsskyld ned til 10,800 Kr., thi den Minister, der repræsenterede vort Parti i Ministeriet, havde tiltraadt denne Plan. Den samme Forundring maa formodentlig gælde det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard), der ogsaa har et Medlem af sit Parti i Ministeriet. Men jeg kan ikke se, at der er Grund til denne Forundring, thi her drejer det sig ikke om politiske Principspørqsmaal i egentlig Forstand, her drejer det sig om skattepolitiske Spørqsmaal, hvor der altid har været tilstaaet Rigsdagens Partier en ikke ringe Frihed og saa overfor Ministerier, der helt og holdent var udgaaet fra deres Parti. Det Ministerium, jeg var Medlem af i 1910—13, var et i høj Grad homogent Ministerium, ikke saa lidt mere homogent, end det højtærede Ministerium i Øjeblikket er. Tidligere har dette Ministerium maaske nok været homogent, men nu er det det ikke mere. Derimod var det et virkeligt homogent Ministerium, der sad i 1910—13, og det var et Ministerium, der handlede i nøje Overensstemmelse med sit Parti, men det forhindrede naturligvis ikke, at Partiet kunde erklære sig uenigt endog i ret væsentlige Ting, som var foreslaaede af Ministeriet paa det ene og det andet Omraade, selvfølgelig naar det blot ikke drejede sig om politiske Hovedlinier. Og det var ikke blot Venstre, der mente at have denne Frihed overfor et Venstreministerium, den samme Frihed har Højre i sin Tid ment at have overfor Højreministerier. Og om end jeg indrømmer, at Disciplinen for Tiden er meget stærkere i den højtærede Ministers Parti, end den er i Venstre, og at den højtærede Ministers Parti i langt højere Grad lystre den Parole, der udgaar fra de høje Stole, end man gør i vort Parti, har man da endelig ogsaa set, at